

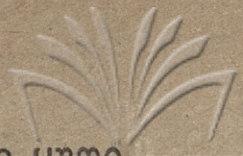
8/2
5
50

ნ.ს. გ. ისაევისა

უპიწველი ბულაღეკია

„ფიურერი“ „უპიწველით“ დიდად არის კმაყოფილი, „დროს მოგებით“ ჯერ მარუშუში არ აქვს თავი ვაყოფილი, გეგმის კი გასაგებებისგან სიმწრით სტუნავს მარჯვნივ, მარცხნივ, ხუმრობა? გამარჯვებით როგორ ნათლოს მუდამ მარცხი,

სკვდილი კი ნაშთით ხარობს; დავთარს ფურცლავს ჩონჩხა ხელში და ამგზავრებს არიელებს“ ბითუმობილ „სამოსხეში“, სინამდვილეს ხვდება ყველა: შინაური, ვარეული, „ფიურერის“ საბალანსო დავთარია არეული.

„ქვიშაზე“ აგებული

ჰიტლერელი რადიომიმომხილველი გენერალი დიტმარი სწერდა, რომ „ევროპის ზღუდე“ აუღებელია.

გაზეთებიდან

საკრებულო

„მოკლულმა გერმანულმა ჰიტლერმა დადამისი სწერდა: „ესენი ნანგრევებად არის ქცეული. ეს ღამეები მე არასოდეს დამავიწყდება. უკვე დავწერე ანდერძი“.

ნახ. ღონისა

- ნეტა ის გენერალი ვინ არის?
- გენერალი დიტმარი, რომელმაც რადიოს საშუალებით ევროპას ზღუდე შემოავლო, რომ მოკავშირეების დარტყმისაგან დაიცვას ფაშისტური გერმანია.
- მერე, რაზე იქნება აგებული მისი ზღუდე—როგორც ციხე-სიმაგრე?
- ცხადია იმაზე, რაზედაც თვითონ დგას,—„ქვიშაზე“.

„მსიკა“ კოჩეკვიპით

გენერალმა ფონ-არნიმმა, რომელმაც რადიოზე განაცხადა, რომ აფრიკელებთან როგორც დაბალი რასის წარმომადგენლებთან—ლაპარაკი კი სათაკილდაო, ფონ-არნიმი ტყვედ ჩაბარდა აფრიკაში.

გაზეთებიდან

ფელდმარშალი ფონ არნიმი, ყოყურად განაწხორი, საოჯახო საუბარში დრუტუნობდა, როგორც ღორი:

— ფიურერმა მე და რომმელს მოგანიჭა დიდი ნდობა, ექსკურსიით მიგვაგლინა ვრცელ აფრიკის დასაპრობად.

რომმელს, როგორც ფრონტის სარდალს, მე კი — ვით მის თანაშემწეს, ტროპიკული ექსკურსია ახალ ჩინს და სახელს შეგვძენს.

მართალია, იმ მატერიკს ზღვა აკრავს და ქვიშა ჰფარავს, უდაბნოში მზე ვარვარებს, და სამუში სულსა ზარავს

მაგრამ ჩვენთვის ამ სიძნელეს სულ არა აქვს გროშის ფასი, ურყევია, ვაჟაკობა არიელთა მტკიცე რასის,

ჩვენ გადვივლით უდაბნოებს, გადავლახავთ ქვიშას ქარში და სულ რაღაც ხუთ კვირაში ეგვიპტეში შევალთ მარშით...

ერთადერთი დისონანსი ამ პარადში ის იქნება, რომ აფრიკელ ველურებთან ახლოს ყოფნა მომიხდება.

დაბალ რასის იმ დაბალ ჯოგს მხდალს, უძღურს და სასაკილოს, — მაღალ რასის არიელი მე შეუწყობ განა კილოს?

არასოდეს... მე შევუკვეთ თეთრ ალამს და დავწერ შედა: „გენერალი ფონ-არნიმი მომიჩინეთ აწ, თქვენს მზედა.“

არ ხუმრობდა ფონ-არნიმი, და რაც სახლში იტრაბახა, შეასრულა... მან აფრიკა მართლაც ფეხით გადალახა,

უდაბნოში, ვით ქურციკი, უზმო, ფერდებცარიელა, გარბოდა და გამორბოდა ქვემარტი არიელი,

და სულ მალე ის პირდაპირ აფრიკელებს შეხვდა აკი, და მათ, როგორც „დაბალ რასას“ არ დაუწყო ლაპარაკი,

წარსდგა მათ წინ... მოკაკუული, მოლულულუდე, არა ლალი, და აღმართა უხალისოდ თეთრი მიტკლის ბაირალი.

მოცახცახე, შემკრთალ ხელით მას წარწერა ჰქონდა შედა: „გენერალი ფონ-არნიმი გთხოვთ მიმილოთ ცოცხლივ, ტყვედა“.

ზაკსადანი

1

ტიფის შემდეგ ტიფო-ცერცეტაძეს ნერვები აეშალა და უძილობა დასჩემდა. ვერძის რჩევით საჭირო იყო სრული სიწყნარე და ტიფოც ზღვისპირა რაიონში გადასახლდა, ნახუცარ მამასთან, უძილობასთან ერთად ტიფოს ერთი უცნაურობაც დასჩემდა: ყველაფერი ახალი შესძულდა და ძველს, დროგარდასრულს, ეტანებოდა.

ერთხელ სარაიონო სამკითხველოში შევიდა და ძველი წიგნები მოითხოვა. გამგემ ძველი წიგნები და ახალ ყდაში გამოჭიმული ერთი სქელტანიანი წიგნიც მისცა და უთხრა:

— აი ძველი წიგნები, ესეც ახლანდელი გამოცემაა, მაგრამ ძველზე ძველია, არაქულია. სწორედ რომ თქვენთვისაა, ოღონდ საბას ლექსიკონი დაინებარეთ. ისე გაგიძნელებათ.

ტიფო სიამოვნებით ჩაუჯდა წიგნებს. საბას დახმარებით და ნახუცარი მამის კონსულტაციით წიგნები ბოლომდე წაიკითხა, შეითვისა მათი ენა, სტილი და წიგნები სამკითხველოს დაუბრუნა.

— ჩვენ მკითხველების აზრს ვაგროვებთ, საინტერესოა თქვენი აზრი, — უთხრა გამგემ ტიფოს, — აი, ამაზე ამ სქელზეც...

— აზრსა ამისა ზედა წიგნისა გაუწყებთ, სიამოვნებით უბასუნა ტიფომ. — დაწერილ არს წიგნი ესე უხადლოთა ენითა ფრიად. გარნა მავანსა და მავანს არ ძაოულს შეცნობაი მისი. იხეთად მასმის ვარძმის წიგნისა ამისა და თათზეა ავტორისა მისაი. გარნა იგი არს ქადაგი და ქაბარათი დიდი...

სამკითხველოს გამგემ ვერა გაიგო რა და თანხმობის ნიშნად თავი დაუქნია. მხოლოდ, როცა ტიფო წავიდა, ჩაილაპარაკა:

— საწყალი, რაც ტიფმა დააკლო ამ წიგნს მოუთაებია!...

2

ტიფომ კარატივის ვიტრინაში გაწურული მაწონი ნახა. ვიყიდი, მამას მივუტანო იფიქრა და ნოქარს უთხრა:

— მასმის მე, რამეთუ ფუნდუსს ამას ქარადული არს.

ნოქარმა გაოცებით შეხედა.

— ვითარ მზერთ შეკრებებით? — ჰკითხა ტიფომ. — ქარადული მომეც მე.

— მოქალაქე, რა გნებავთ? — გაბრაზდა ნოქარი.

— ქარადული მომეც მე — გაიმეორა ტიფომ.

— მე თათრული არ მესმის! მოიყვანეთ თარჯიმანი! — და ნოქარი სხვას მიუბრუნდა...

3

ტიფოს გაახსენდა, რომ მისი ფანჯრები ქარმა ჩაღვწა ამას წინად. აღმასკო-ში შევიდა და განცხადება მიართვა თავმჯდომარეს. თხოვდა ჩარჩოები მომეცითო ნაღდ ფულზე. თავმჯდომარემ განცხადება წაიკითხა, მხრები აიჩეხა და ახედდა დახედა ტიფოს. ტიფო ქრისტეს სიმშვიდით იდგა და ბასუსს ელოდა.

— რა გნებავთ, მოქალაქე? — ჰკითხა თავმჯდომარემ. — ქართულად მითხარით.

გრადასია

ნახ. ლონისა

— ჩვენი სამხედრო ხელგონება თანდათან ვითარდება. ამის მაგალითი უამრავია.

— სრული კეშმარიტებაა: ლენინგრადთან უკან დავიხიეთ, სტალინგრადიდან გამოვიქცეთ, აფრიკიდან კი ფრენით წამოვედით.

— შინა ბიტაკსა წერილ არს! — უბასუნა ტიფომ. — ესე არს მართა ქართუდ მაშინ თავმჯდომარემ საქმეთა მმართველს გამოუძახა და განცხადება ხმამაღლა წაიკითხა.

...ჩაღვწა სრასა ჩემსა არდაზაგი ქარნან. და სცევენ წიგნიანი მხლავრნი და ჰკრიან ქარი ხორშაინი ფრიად, არა დაუტევა წიგნიანი მან.

არცა სპერე, არცა სპერიმური, არცა სტავრა! მამისა ჩემისანი, არცა სტამნი, არცა სნატი... არცა მაქეს მე ჟამად-ჟამად სონდასობა!... და გეჯ, ფანცქალით, თავსა აღმასკომისა მჯდომარესა, ბოძებად ჩემდა პლაცისა ფოლად!... გესმის, რამე?

— არაფერი! — გულწრფელად მიუჯო საქმეთა მმართველმ.

— შეიყვანე თუ ძმა ხარ ჯანგანში, — ჩაუჩუჩა თავმჯდომარემ საქმეთა მმართველს. — უაქიმონ.

— წამობრძანდით, მოქალაქე! — უთხრა საქმეთა მმართველმა ტიფოს სველი მეგობრულად გამოსდო და კაბინეტიდან გაიყვანა.

4

ჯანგანის გამგემ ახედ-დახედა ტიფოს. ტიფო მიხვდა თუ სად მოხვდა და იფიქრა: ჩარჩოების ფიცრებს აქ რა უნდა? მოდი ისევ რეცეპტი დამიწეროს მირჩევნიანო და თხოვა გამგეს:

— ჰოი, გამგეო ჯანგანისაო და ყოველისა სააქიმოსისაო! შემდგომ ტიფისა ძილი განმერიდა მე და სისხლი დაბნელდეს და მომერიოს მე, რომელ არს შერსუნი!... და კვალად უბათო! რამე მაქეს ხაფაყანი!...

— ვიცი, ვიცი, — თავი დაუქნია ჯანგანის გამგემ. — დაეგზარებით! გამგემ ტელეფონი აიღო.

— რომელი ხართ! სავადმყოფოს გამგემ მინდა, თქვენ ხართ! ჰო, აქ ერთი გიყი მოვიდა... ჯერჯერობით ნელი აღზნებისა... გამოგზავნეთ სანიტრები და მოათავსეთ სავადმყოფოში... თუ ძმა ხარ კარგად მოუბრეთ, თვითონ თავმჯდომარეა დაინტერესებული...

ტიფომ არ დაუცადა სანიტრებს და მართლა გოყივით გავარდა გარეთ...

როლიონ შორძია

- 1) უარისყოფა
- 2) ძლიერი დატუქსვა
- 3) მადიდებელი სიტყვისა.
- 4) ქარვასლა
- 5) გაწურული მაწონი
- 6) თვალის შეცქერა
- 7) ფანჯარა
- 8) ქარი შემწველი
- 9) ხარკმელი შეხადებელი
- 10) სპილენძ-ჭერი
- 11) სირმის ნაქსოვი
- 12) სარწყული პირფარით
- 13) სუზანი
- 14) შრომისაგან განსვენება
- 15) ფიცარი
- 16) ფული
- 17) ტვინის ავადმყოფობა
- 18) ჭირი, სნეულება
- 19) გულის ცემა

ვაუისგუკი „ზრდილობა“

(მიბაძვა)

გერმანელის „ზრდილობა“ ვის არ გაუგონია, სხვისთვის წყალში „ვარდება“, მხოლოდ სადაც ფონია. უნგრელს თავაზიანად და ბოდისით უთმობს გზას, რუმინელსაც წინ უშვებს, გადაუშლის „წრფელ გრძობას“ მაგრამ, აი რას ვხედავთ: ზრდილობის გვაქვს ნიმუში, ჩვენი ტყვია წინმსვლელებს ხვდება მკერდსა და გულში. გერმანელი ფაშისტი მათ გვამს ფეხებს აბიჯებს, და ასეთი ზრდილობა იტაცებს და ავიწყებს.

ყუყუბარა

გეგმა

პრემიის მიზნით მისი ერთადერთი სტატუსიდან ბუნება მანქანა სატრანსპორტოდან გერმანიაში გაიქცა.

— ნოუთ ასე აწუხებს მთა პეტენს მისი სტატუს-მიღების დანაშაული?
— დანაშაული კი არა, შური აწუხებს. ყველა მშობარა ხომ ვერ მოაჩვენებს ხალხსაგან ასე ოსტატურად გაქცევას?

ბავშვის სხვადასხვაობა

სულ პირველი სტატუსიდან ანუ დაიბადებინა მათს მკობს. თანამედროვენი, ჩვენ გეგმავთ, გერმანული მოღვაწე გავფორმებ. ჩვენ არ გვინდა სტატუსი, მაგრამ დავგანებთ ჩვენი რაობი, შევტყობთ. დღის გულსაგან, ჩვენც გეგმავთ ლუკმა სტატუსი. მაგრამ როცა შეიძლება, შევსრულდეს იმდენა მათა, გაიფორმდეს, გაიფორმდეს, მოვიდეთ მშვენიერა მათა, დაბალ ლობელ ვისაც თვლიდნენ მათზე ცდიდნენ თავის ღონეს, და ვინაც კი დაიბადეს, დააბრის, დამიბნეს, გათავისებდნენ ყველა ფორმა და ახტებს ცელად განავალი — არიოლებს ბატონობა გვეუფლებს — ვერაობა. და დაიწყეს მთელ ვერობას წაწევა-გაგება მოვიდეთ კონსტიტუციონალი მშვენიერა სტატუსი, აზრობდნენ ცას სტატუსი. თანამედროვენი კი შევქმენს ვერობაში რომ დავიბადეთ! ჩვენ ბატონობა არიოლებს მთელ მსოფლიოს უნდა გვეუფლებოდეს! აზრობას დაიბადებინა, დავიბადებინა აზრობებს, და მთავრობის მართლაც მითით სტატუსი, ურდოს განაბრებს, მთელს ჩვენს დიდ სატრანსპორტო წამოვიდნენ "ბლუ-კოლონიკი", მაგრამ კი კი ვერაგანგებ ვერა მათი და ვერა სტატუსი. ვერაგანგება ვერაობაში ვერა მათი, ვერა, ურდო. — დიდ მოსოფლიოს არიოლებს დამიბნეს არიოლებს. და მას შემდეგ, რაკი გრობდეს ბატონობა მათი იმ დროსა,

ტექსტი ა. სენინა

ფაილი თავდაცვამა

ფაილი თავდაცვამა ხაროთ თავი, ჩამოვალ ვით ხომარა, მას სინათლის ვინაობა, ხის მიწურული საცხად ბნელ. იმ ტანს, იმ ტანს, იმ იმინებს, ყოფილი იმე დასტევა. ცხენის ხორცი დასტევადათ სინათლის დანაშაული...

კატონს ცეცხლს ასეველი გადურჩა კაცი ხუთი ჰაილ ჰიტლერი ფურტურა. მუ იმეფო უკან ბრძანა.

მაგრამ იგი ასეველი გადურჩება ხა ვინა? ფაილი თავდაცვამა, ვერა თმს ვისცე იცინის, იმე არის თას თავი მას თმს სეს მთელად ტრინს. მაგრამ ვითა ვუ ვინაგია, მანაც იტრინი ვივად, გერმანული სასტეფი ფურტურა ვივად. ნორად ამს სტეფი "რისოვი", დანაშაული ვივად, "რისოვი", მთელ სინათლის, ბნელ საცხადს ვერა? "რისოვი" რ სინათლის ვრთს ბნელს და აღაღებს.

მოხვიარანი

ნაბ. ა. მასია

— რატომ სულს ვერმანტელებს თავინათი მოკავშირე რუმინელი?
— იმიტომ რომ რუმინელებს ვერა მტად სულს თავინათი მოკავშირე ვერმანტელები.

შ. გინტალიძე

მოთხოვნა სირიის ფაილი
დასურაქქენ კრიუ-ბრიცზე

ილუსტრ. დონის

ფაილი თავდაცვამა ხაროთ თავი, ჩამოვალ ვით ხომარა, მას სინათლის ვინაობა, ხის მიწურული საცხად ბნელ. იმ ტანს, იმ ტანს, იმ იმინებს, ყოფილი იმე დასტევა. ცხენის ხორცი დასტევადათ სინათლის დანაშაული...

ცხელი ვი ვინაგანებს ფაილი თავდაცვამა ხაროთ თავი, ჩამოვალ ვით ხომარა, მას სინათლის ვინაობა, ხის მიწურული საცხად ბნელ. იმ ტანს, იმ ტანს, იმ იმინებს, ყოფილი იმე დასტევა. ცხენის ხორცი დასტევადათ სინათლის დანაშაული...

საბავშვო

მათაგან იტრინი ვივად, გერმანული მოღვაწე გავფორმებ. ჩვენ არ გვინდა სტატუსი, მაგრამ დავგანებთ ჩვენი რაობი, შევტყობთ. დღის გულსაგან, ჩვენც გეგმავთ ლუკმა სტატუსი. მაგრამ როცა შეიძლება, შევსრულდეს იმდენა მათა, გაიფორმდეს, გაიფორმდეს, მოვიდეთ მშვენიერა მათა, დაბალ ლობელ ვისაც თვლიდნენ მათზე ცდიდნენ თავის ღონეს, და ვინაც კი დაიბადეს, დააბრის, დამიბნეს, გათავისებდნენ ყველა ფორმა და ახტებს ცელად განავალი — არიოლებს ბატონობა გვეუფლებს — ვერაობა. და დაიწყეს მთელ ვერობას წაწევა-გაგება მოვიდეთ კონსტიტუციონალი მშვენიერა სტატუსი, აზრობდნენ ცას სტატუსი. თანამედროვენი კი შევქმენს ვერობაში რომ დავიბადეთ! ჩვენ ბატონობა არიოლებს მთელ მსოფლიოს უნდა გვეუფლებოდეს! აზრობას დაიბადებინა, დავიბადებინა აზრობებს, და მთავრობის მართლაც მითით სტატუსი, ურდოს განაბრებს, მთელს ჩვენს დიდ სატრანსპორტო წამოვიდნენ "ბლუ-კოლონიკი", მაგრამ კი კი ვერაგანგებ ვერა მათი და ვერა სტატუსი. ვერაგანგება ვერაობაში ვერა მათი, ვერა, ურდო. — დიდ მოსოფლიოს არიოლებს დამიბნეს არიოლებს. და მას შემდეგ, რაკი გრობდეს ბატონობა მათი იმ დროსა,

ნაბ. გ. ხავეცია

— ჩას ნაშნებს ეს ბავშვი?
— ოქვერ მოსამთი დარგველებს ციფრი ვამოხებთა ჩვენი დევიზის სიმშვენიერა წარმატებას ვეღვარა ვერა ციფრი ნოლი.

ბიძეები

დიდ საფიქრებლად წამოვიდნენ ციფრი და პამპროს სეველა. ტრინისა და ბიჭურება ამგების შემდეგ ვერა თყო გერმანიაზე, მაგრამ იქვე მჯდომ გერმანულ წინაშე არ უნდალა თავისი მოქმედებას ვამოხებდნენ და თავს ძალს ატანდა, მზიარულ სასტეფი ვივად და სასტეფი ვივად. — ვინა დავგანებდეს გერმანს, რომ გელა შენ ჩვენი ფურტურა. მიზარია მან გერმანს.
— ამემალ არა, იოლოვ — იყო პასუხი.
— არა, შე შენ ვერმანები რომ კი, ახა მიზარია რაზე ფიქრობდი შენ?
— მე ვიფიქრობდი ნაშნებს რომ ვი, ახა მიზარია რაზე ვიფიქრობდი შენ?
— ოოო! ხომ ვითარია, რომ ჩვენი ფიქრობა მეთუ. ლევიდელი ნაშნებს და ვევიდნელიც ხომ მე ვარ. ტყველ ვამოხებ? მოვიდეს სანაშაული.
— სრული სინათლი, ბატონო ჩემო! დიდსტეფი ვივად.
— ოოო! ხნით სინათლი ნაშნებს, ვიფიქრება მოლო დიდსტეფი.
— ვივად დავგანებდეს, გერმანს, რომ შენ გელა ჩვენი ფიქრობა!
— სრულიადე არა, აილოვ, გელა სულ სხვა აზრს ვამოხებთ.
— ახა, მიზარია რაზე ფიქრობდი?
— მე ვიფიქრობდი იმე ადამიანზე, რომელიც მთელ მსოფლიოს ვრთი ხელის მოქმედით დამიბნებს.
— ახა კი ნაშნებს მოვიდეს ვივად ხომ მე ვარ?
— სწორი ბრძანება, აილოვ! გელა ვივად ვივად!
— ვიფიქრება ვიფიქრება მოლო დიდსტეფი და მადინად ვამოხებთა. კვლავ სირუმი ნაშნებს.

დონ-პედრო

ბამოსადა

„გერმანელები პირველ მსოფლიო ომის დროსაც გრძობდნენ რა დამარცხების მოახლოებას დაჟინებით ცდილობდნენ მოკავშირეებთან ზავის დადებას.“

ნახ. დონისა

ვილჰელმის აჩრდილი—ვიცა, გამოცვალებ. ტყუილად იწუხებ თავს! დამარცხების წინ მეც წამოუწყებ მოკავშირეებს ზავზე ლაპარაკს, მაგრამ არაფერი გამოიძიდა.

დაბადების დღე (რუსულიდან)

მოქმედება პირველი

კვისლინგის კაბინეტი. კვისლინგი საწერ მაგიდას უხის. მოსწორებით დგას კვისლინგის მდივანი ხრისტიან.

კვისლინგი—თქვენ მგონი ფიქრობთ, ხრისტიან?

ხრისტიან—დიახ, ვფიქრობ, ბატონო პრემიერო!

კვისლინგი—მაინც—რაზე ფიქრობთ?

ხრისტიან—ფიქრობ იმის შესახებ, რომ შეიძლება და ხალხისთვის დაგვერიგებია, ვთქვით, ჩამოცხვარი, ანდა ორცხობილა, ცხადია პაკეტებში ჩაწყობილი და პაკეტებზე წარწერით: კამე, ნორვეგიელი! მიიღეთ საჩუქრათ თქვენი მოსიყვარულე კვისლინგისაგან.

კვისლინგი—არ ვარგა. იმისთვის რომ ჩემდამი სიყვარული აღმძრას ნორვეგიელს საჭირო იქნებოდა არა ნაკლები ხუთი კილო ორცხობილას მიცემა. ჩვენ კი ერთ კილოს მიცემაც არ შეგვიძლია.

ხრისტიან—მაპატიე, ბატონო პრემიერო, ასეთი კადნიერებისათვის, ვეგ შეპარი მიგვეცა.

კვისლინგი—შაქარი? ჰმ, სადა გვაქვს შაქარი..?

ხრისტიან—შეიძლება გვეთხოვა ნებართვა გერმანულ ხელისუფლებისაგან, რის დასაბუთებაც ფიქრობ, შეიძლება და ასე: პრემიერ კვისლინგისადმი ხალხის სიყვარულის გამოვლინებისათვის გვესაჭიროება სამი ვაგონი შაქარი.

კვისლინგი—არ მოგვეცემენ. ესეც არ იყოს, თქვენ არ იცნობთ ნორვეგიელებს.

ხრისტიან—როგორ, ბატონო პრემიერო, მე ხომ ნორვეგიელი ვარ?!

კვისლინგი—ჩვენ სხვა ნორვეგიელები ვართ, ისინი კი სულ სხვანი არიან. შაქრით მათ ვერ მოვიყვითლოთ ვიფიქროთ სხვა რამეზე.

ხრისტიან—(ფიქრობს) ბატონო პრემიერო, ბატონო პრემიერო! მოვიფიქრე. თვრამეტ ივლისს ნორვეგიის დამოუკიდებ... ეს დღეს, რომელიც მოიპოვეს ნორვეგიელებმა კონსტანტინე გორალდ სტატკულდის მეთაურობით, მთელი ნორვეგიის ხალხი ზეიარბს და ჩვენც...

კვისლინგი—(შეაწყვეტინებს) მოიცათ. მგონი მეც მოვიფიქრე, თვრამეტ ივლისს, ჩემი დაბადების დღე არის.

ხრისტიან—რას ბრძანებთ ბატონო პრემიერო! მე ეს არ ვიცოდი..

კვისლინგი—მეც არ ვიცოდი. თუმცა როგორ არ ვიცოდი.. მხოლოდ ახლა მოვიფიქრე, რომ ვიდღესასწაულთ იგი, სასწრაფოდ, გამოვაცხადოთ, რომ თვრამეტ ივლისს ჩემი დაბადების დღეა. ეს დღე თვითველი ნორვეგიელის გულშია.

მოქმედება მეორე

იგივე კაბინეტი. შემოდის ხრისტიან

ხრისტიან—გილოცავთ!

კვისლინგი—რას მილოცავთ?

ხრისტიან—დღეს, ბატონო პრემიერო, თქვენი დაბადების დღეა.

კვისლინგი—დიახ, ეგ, მართალია. მერე, ნორვეგიელები ზეიმობენ თუ არა?

ხრისტიან—დიახ, ბატონო პრემიერო, ბევრი წერილი მოდის თქვენს სახელზე.

კვისლინგი—მოსალოცი წერილები.

ხრისტიან—დიახ, თუ შუბი ზოგიერთი..

კვისლინგი—რა? რას ამბობ? რაშია საქმე?

ხრისტიან—ღირს რომ წავიკითხოთ?

კვისლინგი—როგორ თუ არ ღირს? დაბადების დღეს მილოცავენ და არ წავიკითხოთ? (კითხულობს) ძვირფასო პრემიერო! (ხრისტიანს) აი, ხომ ხედავთ? როგორ იწყება „ძვირფასო პრემიერო...“ (განაგრძობს კითხვას)

მე ბევრი უნამუსოები მიწახვას, მაგრამ თქვენსთან არც ერთი... (თავისთვის) ჰმ ვილაც არანორმალური იქნება. დახე, ხრისტიან, ეს საძაგელი ქალაქი. ახლა წავიკითხოთ სხვა (კითხულობს) შენ საძაგელი ხარ და თანაც მოლაღატე. შენთვის ცოტაა ჩვენი ქვეყნის და ხალხის ღალატი. შენ ის ძიპყიდე წვეულ გერმანულს. ამასაც არ კმარობ. შენ გინდა შეურაცყოფა მიაყენო ყოველ ნორვეგიელს და ამ სადღესასწაულო დღეს ჩენი ქვეყნის დამოკიდებულებისას, გინდა შენი ბინძური სახელი დაუკავშირო სიკვდილი შენ. (ხრისტიანს) ესეც დახე, ჩქარა, გესმის აბა, ესეც წავიკითხოთ (კითხულობს) წვეულ იყავ შენ და შენი დაბადების დღე, მოლაღატეგი! (ხრისტიანს) ხომ ხედავ მემუჭრებიან, კიდევ!

ხრისტიან—დიახ, ბატონო პრემიერო, გემუჭრებიან.

კვისლინგი—კიდევ, ბევრია წერილები?

ხრისტიან—დიახ.

კვისლინგი—ყველა ასეთებია?

ხრისტიან—დიახ.

კვისლინგი—„დიახ, დიახ,“ და მერე შენ როგორ შტურივით დგებარ? მცველები რამდენი მყავს?

ხრისტიან—ძალიან ბევრი. ბატონო პრემიერო.

კვისლინგი—გააოკეცონ, გესმის, გააოკეცონ!

ხრისტიან—დამშვიდდით, ბატონო პრემიერო! თქვენ ძალზე გაფითრებული ბრძანდებით.

კვისლინგი—დამცველების რიცხვი გაასამკვეცონ, გესმით?

ხრისტიან—მესმის, ბატონო პრემიერო! წერილებს როგორ მოვექცეთ?

კვისლინგი—დახე, დასწვით! მე არ ვსაჭიროებ... ნორვეგიელ ხალხის სიყვარულს. მე მათ ვაჩვენებ ჩემს სიძულვილს. ყველა საეჭვოები გაგზავნეთ საკონცენტრაციო ბანაკში, გაგზავნეთ ისინიც, რომლებიც საეჭვონი არ არიან. ყველა გაგზავნეთ, გესმის, არც ერთი ნორვეგიელი საკონცენტრაციო ბანაკის გარეშე, არ დარჩეს გარდა... დიახ, ხომ გესმის.

ხრისტიან—დიახ, მესმის, ბატონო პრემიერო, ყველას გაგზავნით, ყველას, გარდა... მე და თქვენისა.. (კვისლინგს ბნედა მოსდის და იცეკება)

„ფრანგმა პატრიოტებმა პარიზში ააფეთქეს ლუდის ბარი, ხადაც დაიღუპა 15 გერმანელი ოფიცერი“.

ლუდხანის წინ ერთგან, პარიზის ქუჩაზე, ესესელი ყლუბკე „ჟღურტულუბდა“ ასე:
“ფიზლად ყოფნა განა შვენის გმირ ესესელს? ვუღღგოძეღღებ ადათა ბავარიას, ესესენს და გადაგკრავ უზუად რომ მოვიტყუა სული, და სიამის გრმობით ავიფეთქო გული.
მე გართობას ასეთს მუდამ ვუთვლი ქებას, გაუმარჯოს ლუდით გულის აფეთქებას.“
და ამ სიტყვის შემდეგ ყლუბკე იმავ წამში, გულის ასაფეთქად გაჩნდა ლუდხანაში.
მაგიდასთან კუშტი ჩაჯდა, როგორც კრუზი, და დაუწყვეს მწყურვალს წინ სასნელი უხვი.
მაგრამ უცებ გრგვინვამ შესწრა ყველაფერი, აირია კვამლში სახლის კედელ-ტერი.
შესწყდა ცემა გულის, დაიღუპა უკვე, რადგან მთელი ტანით ააფეთქეს ყლუბკე.

მედუზა

ნიანგის დესიკონი

ევა—ბიბლიური წინაპარი ქალი, არაარსული მოდგმის იყო, თუმცა არიელიც რომ ყოფილიყო და დღევანდელ ბერლინში ეცხოვრა, ფაშისტები მაინც გერმანიიდან გააძეებდნენ, რადგან მასში ვერაფერ ხეირს ვერ ნახავდნენ სახამთრო კაპანისათვის ტანსაცმელის შეგროვების დროს.

დი—ფენი—ანტიკურ საბერძნეთის ფილოსოფოსი, რომელიც გადმოცემის მიხედვით ათინის ქუჩებზე ანთებულ ფანარით დადიოდა არაეითარ შუქმენიღების წესებს არ იცავდა. ფაშისტი დამპყრობლები კი ამ წესებს დოგენის სამშობლოში გერმანული სიზუსტით იცავენ, მაგრამ მათ მაინც ავანტენ ბერძენი პარტიზანები.

რომ — გრამატიკული თვალსაზრისით კავშირია, რომლის ხმარებაც „ფიურერს“ მიერ მელანქოლიურ განცდების გამოწვევებზე ფრაზებს უკავშირდება, როგორც მაგალითად „რომ შეესულიყავი მოსკოვში... რომ ამეღო სტალინგრადი რომ არ მომესწა აფრიკიდან.“ და სხვა.

მშვენიერი ელენე—მითითური კვლავტი ქალი. ძველ დროში მწყემსმა გაიტაცა ჩვენს ხანაში კი გერმანელმა ბურკომისტრმა გაიტაცა ათინის მუხუშმის გაძარცვის დროს.

მ—ზა

აკენინის ტის ქვეშ

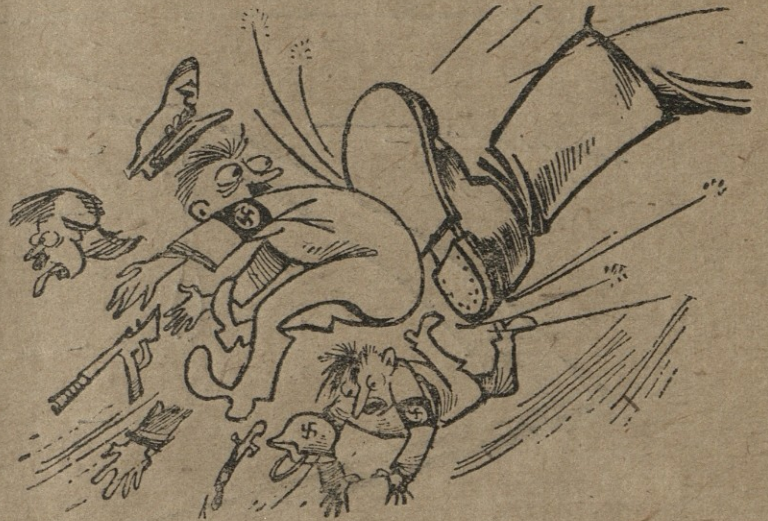
მოკავშირეები აწარმოებენ სიცილიის ძლიერ ბომბარდირებას. მოსახლეობა ტყვებში გარბის. მიუხედავად იმისა, რომ მუსოლინი „რიხის“ გაოზნაუველი ბაქი უქით ცდილობს შეინარჩუნოს ძველებური პოზა, მის სიტყვებში მაინც გზობსკვივის იმედგაცრუებულ ადამიანის მოთქმა-ტირილის კილო.

ნახ. დ. რიონელინა

— რა არის ღურეს მოთქმა-ტირილის მიზეზი?
— სიცილია.

„გერმანელ ტყვე ჯარისკაცს უნახეს წერილი, რომელშიაც სწერდნენ: „ბედნიერია ის გერმანელი, რომელიც უკან იხევს, ვინაიდან მას კიდევ აქვს სამშობლოში დაბრუნების შანსები“.

ბედნიერი გერმანელი, „რომელსაც კიდევ აქვს სამშობლოში დაბრუნების შანსები“.

გავისხანოთ!

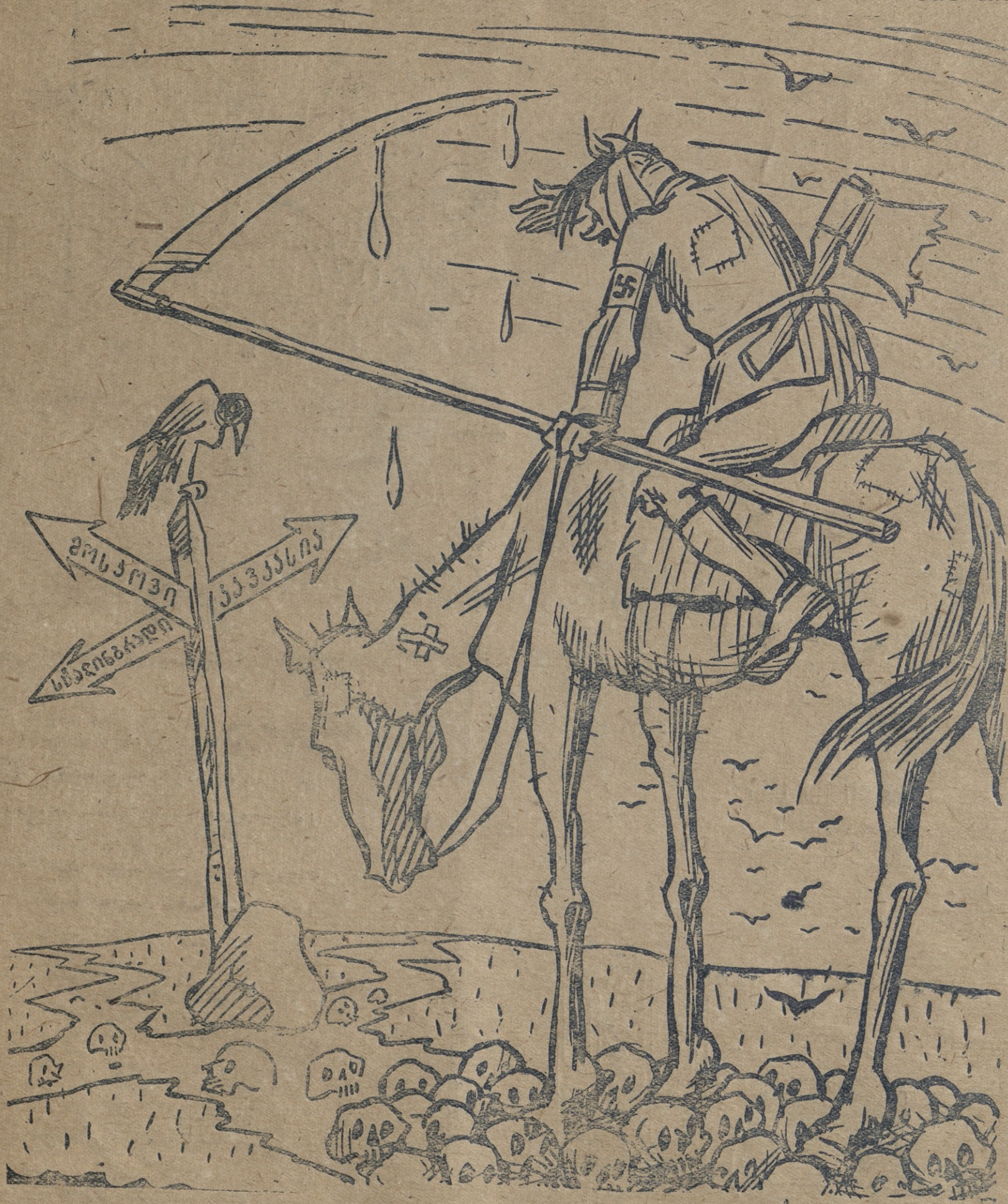
„აღმოსავლეთის ფრონტიდან სამშობლოში დაბრუნდნენ მილიონ წერილებს, რომლებშიც ნაამბობია მძიმე ლაშქრობის შესახებ.“
(ტებელის სტატია გაზეთ „დას-რეისში“ 26 სექტემბერი, 1941 წ.)

წერილები მიდიოდან, უგზავნიდნენ მალე, მალე, და ფრონტიდან სწერდნენ ასე: დაგვისხენით, შეგვაბრალეთ!
ჩვენ გვეგონა ფლავის ჭამა, რაც გვითხრეს და ჩავავაგონეს,
აქ განვლილი და ნახული უიმედო გვგდის, გვალონებს, დრო გავიდა და მშობლები დაბრუნდნენ ჩქარა, ჩქარა (წერილებს კი არა) - იმათ, ვის ვადინეთ სისხლი დვარათ! დაბრუნდნენ: ბევრს უფეხოთ, ბევრს უხელოთ და უთავოლ,
მომავალშიც გაუგზავნით ასეთებსა მათ უდავოლ.

„საბჭოთა რუსეთი სამხედრო მდგომარეობის ხაზით უკვე დამარცხდა. მე ყოველთვის სწორად გაწვდიდით ინფორმაციას და ახლაც სწორია რასაც ვამბობ.“
(დიტრიხის სიტყვიდან 9 ოქტომბერი 1941 წ.)

გამოვიდა ის დიტრიხი ბაქა-ბუქით, დიდი რიხით, „ჩემს ნათქვამს და ნახრევსა ნურავინ ნუ გადამიყრით, რადგან, რაც ვთქვი გაიხსენეთ, ვთქვი, რუსეთი ომს წააგებს, ხომ ასრულდა?—ახლა მაინც თქვენგან რატომ არვინ მაქება?
ამის შემდეგ წელიწადი გავიდა და მეტი კიდევ დღეს იგი სწუნს, თავს ცუდათ გრძნობს დიდ რუსეთის გადაბკიდევ.
ფიქრობს: „ეს რა დაგვემართა, რუსეთს ველარ გაუმკობავდით, დაიღუპა ჩვენი საქმე, ხად გავიქეთ, გვანრიზს დარდი.“

ჟ-რა

მეტილი:—აღარ ვიცი საით წავიდე. ამ გზებზე უკვე მოვიტეხე კისერი.

ზარემდამთი კოლეგია.

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 3-10-49

ხელმოწერილია დასაბეჭდად 1943 წ. 5/VII. ანბ. ლ. პ. ბერიას სახ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. № 28. გამომც. № 24 შვკ. № 615 უფ. 7176